

Naši kraji in ljudje

Zdravnika dr. Žerjava

Narodni poslanec dr. Gregor Žerjav je za časa svojega bivanja v Beogradu izročil v nego mlademu, a že priznanemu slovenskemu zdravniku dr. Vladimiru Brezovniku ki ima v Beo-

veda še par tednov popolnega mlru, da se okrepi.

Dr. Brezovnik je porabil svoje berlinsko bivanje v to, da se je še bolj poglobil v tuberkulozo kirurgijo, zlasti v Sauerbruchovo operativno metodo, ki jo bo zdaj kot prvi zdravnik na Balkanu izvajal tudi sam.

Stjepan Radić in dr. Singer

Iz Beograda so skušali v inozemstvu razširiti vest, da Stjepan Radić ni umrl na posledicah rane, ki jo je prizadel kroglja Puniše Radića, marveč da je podlegel neki drugi bolezni. Na vse to prinaša »Narodni val« sporočilo svojega poročevalca iz Berlina ki pravi, da se je beograjsko lansiranje popolnoma izjalovilo. »Fränkische Zeitung« je objavila razgovor svojega dunaiskega poročevalca s specializmom dr. Singerjem, ki je pregledal Radića po atentatu in takoj povdaril da je rana smrtna. Pravi, da je v tem smislu tudi redigiral bulletin, pa je prišel v javnost popolnoma predrugačen. Čisto preokrojen in to brez dovoljenja dr. Singerja, pač pa iz političnih razlogov.

V spominu je še, da je prof. dr. Singer po povratku na Dunaj napram novinarjem označil beograjske bulletine za optimistične, ki ne odgovarjajo dejanskemu zdravstvenemu stanju Stjepana Radića. Že takrat je torej dr. Singer zelo previdno obsodil politično prikrojevanje bulletinov v Beogradu.

Naše narodne noše – italijanske!

V Trstu, po Velikem Šmarnu. Tujski promet je v Italiji tudi letos zaostal precej daleč za onimi leti, ko gospod Mussolini še ni dajal lekcijskega izletnika, turistom in letoviščnikom, kako morajo ceniti in spoštovati »gostoljubje«, ki ga jim nudi Italija za njihov dragi denar. Izostajanje inozemskih gostov so prav posebno morale občutiti Benetke, ki v veliki meri tudi še dandanes žive od tujkega prometa. Da bi se nudilo tujem nekaj prav posebnega, kar naj bi jih zopet privabilo, so priredili v Benetkah veliko smotro italijanskih narodnih noš in so v ta namen zbornali ljudi iz vseh pokrajin Italije. Pri tej smotri je bilo videti kroje iz davnih stoletij, kakor so bili v navadi pri tedanjih predstavnikih in uslužbencih raznih večjih italijanskih mest. Prav posebna pozornost pa se je posvečala tako imenovanim »novim pokrajinam«, južni Tirolski našemu Primorju in pa Dalmaciji.

»Italijanske narodne noše« iz našega Primorja so na ta način predstavljale narodne noše iz Knežaka na Pivki, Vipave, Črnič, Grgarja, Komna, Doberdoha, Koprive, Duvovelj, Škledja pri Trstu, Dekanov, s Puljščine, Vodnjana, Galažana, Krnice, Peroja, Sv. Vinčenta, Zeljan, Mun, s Porečine, Plomina, Montića, Zminja, Sušnjevice, Izde, Kopa, Nerezin, Suska in Čresa. »Italijanska Dalmacija« pa je bila zastopana po 40 Zadranih in 60 Lastovčankah, oblečenih v vse mogoče dalmatinske narodne noše.

Italijanski listi ne morejo dovoliti prehvaliti teh »italijanskih« narodnih noš in soglašajo v trditvi, da je bil oni del velikega sprevoča, v katerem so korakali predstavniki in predstavnice novih pokrajin, najlepši v vsem »svetu« in da je gledalstvo imelo pri njem največ užitka. In brskati so šli italijanski listi po vseh mogočih starih spisih in arhivih, da bi tako dokazali, kako pristno italijanske so vse te narodne noše, češ, ker je bilo prehalstvo vseh teh krajev nekdanjitalijansko, italijanskega, da naravnost rimskega pokolenja.

Skoraj naravnost blazneno od navdušenosti pa je občinstvo, ko so predstavnice »italijanskih dalmatinskih in istrskih narodnih noš« nastopile s svojimi seveda tudi »pristno italijanskimi« narodnimi plešmi in se je nad njimi vila modra zastava »neodrečene Dalmacije«. In kako naj bi občinstvo ne prekinovalo navdušenja, ko je bilo vse to iz italijanske Dalmacije, ne iz Zadra ali Lastova ali Solira, ne, ko je vse to bila v Dalmaciji s svojimi »stari« zgodovinskimi rimskimi tradicijami. Dekleta so bila sicer res iz Zadra in Lastova, toda predstavljale so Dalmatince.

Tako se je čitalo v italijanskih listih in zadržala profesorja Avenanti in Praga, ki sta vodila to skupino v Benetke, sta izjavljala vsem in vsakomur, da Zader sicer ni n. s. svoje posebne narodne noše, dočim jo Lastova ima, toda hotelo se je, da bi bila zastopana vsa Dalmacija ob obeh pa do Dinarskega pogorja, ker je vse to – italijanska zemlja! Zato so dekleta iz Zadra in Lastova odšle v Benetke v dalmatinskih narodnih nošah, da so tako »slovesno« afirmirale italijanstvo svoje zemlje, da so zalepele »El Si« (pesem italijanstva) tudi za brate, ki tisto živijo v daljini in umirajo v Italiji.

lijansko domovino, v Italijo Benita Mussolinija.

Če še dodam, da so pri tem razkazovanju »italijanskih narodnih noš, morale sodelovati tudi naše narodne noše iz Kanalske doline na Koroskem in celo tudi rabeljski rudarji v svojem rudarskem kroju, je tako slika »italijanskih narodnih noš« iz novih italijanskih pokrajin popolna. Naša Kanalska dolina, naša Notranjska, naš Kras, naša Vipavska dolina, naša tržaška okolica, naša Istra od Dekanov do Tolmina, od Podgrada preko Čičarije do Porečine in srbskopravoslavne Peroja, naše kvarnersko otočje in končno vsa naša Dalmacija, kjer edini italijanski Zader »nima svoje narodne noše«: vse to naše ozemlje, naseljeno izključno z našim narodom, je dobilo na smotri italijanskih narodnih noš v Benetkah žig najpristnejšega italijanstva in v svoji nacionalni zaslepljenosti tako lahko verjemo italijansko občinstvo, ž njim pa tudi ves tuj svet, ki je prisostvoval tej smotri, in občudoval pestro krasoto naših narodnih noš, sta verjela temu gorostasnemu sleparstvu!

Vzel so nam vse, kar je bilo našega, uničili so nam naše narodne kulturne institucije, oropali so nas naše gospodarske organizacije, jemljajo nam celo naše primke in naša imena, sedaj pa so segli tudi še po naših narodnih običajih, po naših narodnih nošah. Našega ni prav čisto nič več, vse je italijansko, najpristnejše italijansko! O, komedija! Zalostna in sramotna zanj!

K 20letnici Narodne strokovne zveze

Za proslavo 20 letnice ustanovitve Narodne delavske organizacije in njene naslednice Narodne strokovne zveze vlada iz dneva v dan večje zanimanje in prihajajo sak dan poročila o udeležbi. Ker je že anes prijavljenih toliko udeležencev, da bi bila dvorana OUZD veliko premajhna, je sklenil izvrševalni odbor NSZ, da se bo vršil kongres dne 9. septembra v dvorani Sokola na Taboru. Prosimo torej vse udeležence, da vzamejo to na znanje in opozorijo posebno znanje člane in goste.

Izvrševalni odbor je izdelal za vso proslavo natančen spored. V petek dne 7. septembra bo sprejem Čehov in konferenca z zunanjimi gosti, zvečer pozdravni večer. V soboto popoldne ob 10. v dvorani OUZD na Miklošičevi cesti delegatsko zborovanje, popoldne seje odsekov in zvečer prijateljski sestanek. V nedeljo ob 8. zjutraj sprevod gostov na kolodvoru, na spored na Tabor, kjer se bo vršilo točno ob 9. uri kongres narodnega delavstva. Po kongresu sprevod po mestu do Narodnega doma, kjer bo skupno slikanje udeležencev. Ob 1. uri popoldne bo skupen večer v hotelu Tivoli, med katerim bo svirala godba jeseniškega Sokola. Popoldne ogledovanje jesenske razstave na veleseljstvu, kakor tudi nekaterih večjih industrijskih podjetij. Po obedu bo prijateljski sestanek v hotelu Tivoli do odhoda večernih vlakov.

Prometno ministarstvo je dovolilo polovično vožnjo in veljajo za to vožnjo izkaznice, ki se dobijo brezplačno pri tajništvu Narodne strokovne zveze, Ljubljana, Selenburgova ulica 7-II. Izvrševalni odbor je te dni končal z razpošiljanjem vabil in prosi vse one, ki pomočoma niso prejeli vabila, da se kongresa vseno udeležijo in zahtevajo vabilo bodisi osebno ali pismeno pri tajništvu.

Dva nepoiasniena umora

V obmejni prekmurski vasi Središču so kmetje te dni našli kakih 50 korakov od madžarske meje 29letnega kmečkega sina Ludovika Pocoka »istreljenega«. Krozla mu je prodrla tilnik in izstopila spredaj na čelu. Sum je padel na Pocokovo ženo Ilono in nienega očeta gozdarja Batova ki se zdi najhujša v preiskovalnem zaporu v Murški Soboti.

Zaenkrat je ta umor še popolnoma nepoiasnien. Enako predstavlja za preiskovalne oblasti zakenjeno roparski umor ki je bil izvršen v bližini Lutomerja pretekli tork in čigar žrtev je 17letni Viktor sin Pr Podplatnika, posestnika mesarja in trgovca z živino v Solančih.

Imenovanega dne je g. Podplatnik, ki mu je bil Viktor desna roka pri njegovih kupčijah, poslal sina z nakupljenimi teleti v Lutomer, da jih preda kupcu iz Avstrije. Drugi dan bi imel priti k izplačilu Viktor ali oče. Viktor se je zato okoli 5 popoldne odpravil iz Lutomerja po okrajni cesti s kolesom proti Sv. Tomažu. Ker so ga zvečer ni vrnil domov so domači mislili, da je ostal v Lutomeru da drugi dan dvigne denar. Toda tudi drugega dne so ga pričakovali zaman. Bili so sicer v skrbeh zanj ali pomirili so se z dejstvom da je Viktor trezen, miren in popolnoma zanesljiv ter da je šel z dvignjenim denarjem nakupovati.

živino, da jo postavi na selem pri Sv. Duhu na Stari gori dne 24. t. m. Tja sta se peljala tudi oče in mati.

Namesto veselega svidenja pa sta doživela razočaranje in navdala ju je nastrašnejša slutnja zaradi ljubljene Benjamina Odpielata sta se v Lutomer da javita izognite sina oblastim in nato orožništvo pri Sv. Tomažu. V soboto se je podal orožniški komandir Zlender s sorodniki »skat« pogrešanega Preiskali so sumo ob okrajni cesti, kjer se je kmet Tomaž Zemlišč po domače Belišarv izrazil da je v tork slišal par streliv in res so v samotnem kraju gozdov našli pogrešanega Viktorja od več streliv zadetega mrtvega. Da je zločinu bilo samo za denar sledi iz tega, ker je pustil kolo pri svoji žrtvi in oboje odvelele s ceste v gozd. Na svoj račun pa zločinec ni prišel kajti fant je imel pri sebi bala, če se okoli 100 Din ker v Lutomeru ni dobil denarja in se je že okrog 6. ure vračal proti domu.

Porotniki za tretje porotno zasedanje

Za tretje porotno zasedanje v letošnjem letu, ki se prične dne 10. septembra, so bili izzrebani sledeči porotniki:

Glavni: Senica Josip posestnik in trgovec, Zg. Domžale; Šrihar Voiko, trgovec in gostilničar, Gradec; Kušan Jakob posestnik, Notr. gorice; Lončar Josip, posestnik Dvor; Vrhovec Alojzij, posestnik.

Sujica; Lenarčič Matija, posestnik, Podgora; Remic Franc, posestnik, Dobrova; Hladnik Anton, pos., trg., in gostilničar, D. Mar. v Polju; Goljar Ivan, posestnik in mizar, Podgora; Suša Viktor, trgovec, Zagorje; Vida Viljem, posestnik, Hraše; Babnik Mihael, posestnik, Zg. Šiška; Rajner Franc, gostilničar, Zagorje; Velkovrh Franc, trg., pos., in gostilničar, Brezovica; Čuden Jože, posestnik, Dragomer; Grinčal Janez, kmetovalec, Križ; Čarman Franc, kmetovalec, Dravice; Drakšler Jožet, posestnik, Zbilje; Lenč Leopold, posestnik, Savlje; Peruzzi Vladimir, posestnik, Lipe; Sušteršič Franc, posestnik in gostilničar, Zapuže; Marinko Andrej, posestnik, Lukovica; Zakotnik Anton, kmetovalec, Koseze; Čebulj Franc, posestnik, Potok; Klemen Alojzij, posestnik, Savlje; Burgar Ivan, posestnik, Sp. Bernik; Marinkšek Franc, posestnik, Preserje; Čad Anton, poljedelec, Dragomelj; Sušteršič Franc, posestnik, Svetie; Kozovšek Vinko, posestnik in mizarski mojster, Dravice; Dremelj Janez, posestnik, Ponovavas; Perovšek Jakob, posestnik, Šmarje; Baš Ivan, posestnik, Krbulje; Kramar Franc, posestnik in gostilničar, Glince; Serinc Davorin, trgovec, Vrhnika; Dobrav Anton, posestnik, Vel. Kostevnica.

Nadomestni: Štupica Josip, posestnik in sedlar, Herzog Ivan, gostilničar; Sušnik Rajko, pos. in steklar; Krištofič Karol, združni revizor; Orehek Matej, posestnik in trgovec; Kavčič Jakob, pek; Meden Matija, poštni nadoficijal v pok.; Kmetič Franc, posestnik in ključavničar; Janša Franc, major v pokoj, vsi v Ljubljani.

Lepa Dubrovčanka

ceni lepo perilo in skrbi, da bo dolgo trajno in se vedno bleščalo od snage. Ona radi tega rabi le

SCHICHTOVO MILO

Šoari
najboljše in najcenejše
ČEVLJE
OBLEKE
TORBICE
kupimo let s samo pri
R. STERMEČKI, Celje

Pred vpisovanjem

(Navodila staršem.)

Vsako leto pišemo o slabih šolskih uspehih šole na koncu leta, ko je prepoznano, da bi odstranili njih vzroke. Pravi otrok v pravi šoli in pod pravim vodstvom mora dobro uspevati, kajti nikjer in nikoli ne zahteva šola več, nego zmoro otrok v svoji dobi, saj šola je pač zato tu, da mladina uspeva, ne pa da ne uspeva. Napaka je torej v tem, da starši ob začetku leta ne prevdajo, koliko je zmogljiv njihov otrok, in da mu šole potem izbere primerno šolo.

»Ultra posse nemo tenetur«: to je: več ko mogoče ne more nihče storiti, ne profesor ne učenec, zato je sedaj čas premisliti, ko se šole odpirajo in začenja vpisovanje, kam bomo dali svoje otroke, da ne bo med letom in po končanem letu zopet jadikovanja. Podajamo o tem nekaj misli.

Konferenca UJU je sklenila, naj prestopajo otroci v srednjo šolo šele po dokončanem petem razredu. Ta zahteva je popolnoma upravičena in jo pametni starši sami upoštevajo, razven v posebnih primerih, kjer otrok kaže izredno nadarjenost. Posebno sedaj, ko je odpravljen sprejemni izpit za srednje šole, se misli, da spada vse tja in da je

vseeno, koliko otrok zna, odnosno kako je duševno dozorel. To je glavna napaka, ki se maščuje nad otroki in nad starši.

Seveda, ravnatelj mora danes sprejeti vsakega učenca, ki je dovršil deseto leto in ni njegova stvar, da preprosto o njegovi zmogljivosti. Tako pravi predpis. Na profsorskem kongresu na Cetinju se je o tem razvila burna debata, iz katere se je videlo, da je bil sprejemni izpit odpravljen zato, ker je v naših južnih krajih slabo preskrbljeno z ljudskimi šolstvom in se na ta način omogoči vstop v gimnazijo nadarjenim dečkom, ki so dovršili morda samo dva razreda ljudske šole in svoje znanje toliko izpopolnili, da nastanejo iz njih najboljši učenci. Tako smo zaradi izjem napravili pravilo, namesto da bi bili pravilu dopustili izjeme. Tako je nastal narobe svet in zdaj vlada splošno mnenje, da spada vse, kar je izpolnilo deseto leto, v gimnazijo, ker mora biti vsak sprejet.

Res je, da tudi prejšnji sprejemni izpit ni bil posebná težkoča, a je bil vsaj nekako merilo in je vzbujal respekt pred srednjo šolo, kamor so vstopali samo nadarjeniški otroci. Sedaj pa sili tja vse, kar leže in gre, in pod takimi pogoji so dobri uspehi nemogoči, kajti

profesor mora posvečati največ časa ravno onim, ki so prinesli s seboj najmanj znanja, dočim se oni, ki vse to že znajo, dolgočasijo. Ako bi prihajali iz četrtega razreda samo izredno nadarjeni otroci, bi bila nivelizacija kmalu dosežena in moglo bi se začeti uspešno skupno delo. Tako pa so takšni nepriljubljeni in nenadarni otroci vedno eno leto za svojimi razredom in prava ovira dobrih uspehov.

»Pravi, da hoče biti gimnazistka,« je rekla gospa, ki je pripeljala vpisat slabotno desetletno dekletce in se je nasmejala sladko, skoraj ponosno.

»Bolje bi bilo, če bi šla še v peti razred.«

»No, ona pravi, da bo gimnazistka.«

»No, da, saj lahko vstopi drugo leto – premlada je, pšeslabotna.«

»Saj jaz tudi tako pravim, pa hoče in hoče, če ne, pa ioka...«

No, dobro, pa smo jo vpisali. In uspeh? Celoletna muka za otroka, mater in profesorje. Na koncu leta je padla. Tako je, če otroci odločajo. Sve-tovali smo med letom mater, naj jo da nazaj na ljudsko šolo. Ne, taka sramota! »Nai ostane do konca leta, pa na repeteta...« Ta »repeteta« je mnogo slabši nego dobro izvršen peti razred!

Prišla je mamica z dvema hčerkama;

ena je imela pet, druga štiri razrede. »Sem rekla, kjer je starejša, naj bo pa še mlajša, da bosta skupaj...« O ti zaslepljena mamica! Seveda, ravnatelj je moral vpisati obe, in začela se je borba za enostok, ki je bila zaradi razlike let in šolskih razredov nemogoča. Mlajša je znala komaj dobro pisati in so ji manikali še vsaj dobiro slovnici. Kako naj pri taki neenakosti in nenadarnosti profesor dosega uspehe?

Srednja šola za čiščenje razredov nima drugih sredstev kakor t. zv. odstranitve, po kateri se morejo »neredni, nezmožni in nemarljivi učenci« po prvem, odnosno po drugem tromesečju odstraniti iz šole in morajo potem polagati izpit na koncu leta. Ako se to zgodi, nastane letanje protestiranje, zamera. »Pa ravno naš, pa ravno naša! In tako nenadoma! Sai nismo nič vedeli!« In tako dalje. Profesorji prav dobro vedo, da so s tem kaznovani bolj starši nego učenci, zato se tega prednisa poslužujejo samo v skrajnem slučaju, kajti: kako naj se učenec uči doma, če se niti v šoli ni učil, in kako naj obvlada stvarino čez vse tromesečje, če je prej ni mogel niti od dne do dne?

Zato velja pravilo: razven v primerih izredne nadarjenosti naj izvrši

otrok pet razredov ljudske šole – šele potem naj vstopi v srednjo šolo. Če je dovolj pripravljen in duševno razvit, S tem bo odpravljen vzrok mnogih neuspehov, pa tudi jeze, muk in težav za otroke, starše in profesorje. Pri izbiri šole ne sme odločati to, da je ta ali ona šola bolj blizu, da hodi tja tudi ta in ta znanec ali znanka, ali bog vedi kakšni drugi domači in drugi obziri, ampak samo zmogljivost in pripravljenost otroka. Pa o tem se bomo še pogovorili.

Najboljše, najtrajnejše, zato najcenejše!

Iz življenja in sveta

„Večni mir“ v dvorani z uro za rdečo mizo

Ceremonija ob podpisu protivojnega pakta na pariškem Quai d'Orsayu

Iz Pariza javljajo, da ni bilo v francoskem zunanjem ministrstvu že deset let tako svečanega razporeženja kakor v ponedeljek, ko se je podpisal Kellogov protivojni pakt. Podpis listine o „večnem miru“ se je izvršil v slavljeni dvorani z uro. Pariz je bil slavnostno okrašen. Z javnih poslopij so vihrale

Na mizi pred Briandom je stal zgodovinski črninik iz Frgennesa, v katerega so pomakali pero ob podpisu prve pogodbe med Francijo in Ameriko. V žlebu je ležalo nalivno pero iz masivnega zlata, ki ga je poklonilo Američanu Kellou francosko pristaniško mesto Le Havre.

Kellogov pakt v ruski ilustraciji

zastave in samo na Quai d'Orsayu je plapolalo okoli 60 barjakov različnih držav vseh kontinentov.

Točno ob treh popoldne so stopili v dvorano z uro zastopniki signaturnih držav. Na čelu je korakal francoski zunanji minister Briand, za njim pa vsi ostali. Mize so bile sestavljene v obliki podkve; pokrivalo jih je rdeče sukno. V sredini je bil sedež za Brianda. Na njegovo desno je sedel Stresemann, ki je bil zelo blede in se mu na obrazu še vidno poznajo sledovi bolezni; na levi je zavzel prostor Frank Kellog, poleg njega in Stresemanna pa zastopniki ostalih držav po abecednem redu. Belgijo je zastopal Hymans, Italijo Manzoni, Japonsko baron Ushida, Poljsko Zaleski, Češko slovaško Beneš, Anglijo lord Cushendun, Kanado King, Avstralijo Lachlan, Novo Zelandijo Parr, Južno Afriko Smith, Irsko Cosgrawe.

Tiger na svatbi

V Siamu se je pred kratkim vršila svatba. Po poročnem obredu so se svatje razvrstili na prostem v krog, da bi praznovali običaj, kakor je tam kaj v navadi. Vse je bilo razigrano. Ko je bila židana volja na vrhuncu, so nekateri treznejši svatje ugotovili, da prihaja od nekdaj zavijanje. Kmalu je sledil pretrestljiv prizor. Med svate je planil tiger, ki je popadel nevesto za rame! Nevesta je obležala v mlakuži krvi in od strahu ni mogla izpregovoriti.

Zenina je tigrov skok tako razjaril, da mu je zasidil sulico v režeče žrelo, vendar ne bi to nič pomagalo, da ni priskočil mahoma na pomoč slučajno navzočim Evropec, ki je napadel tigra z revolverjem. Tigra je zadela krogla tako silovito, da je dvignil šapo, nakar mu je nevesta padla iz krempljev. Potem je zverina pobegnila v gozd, nevesto pa so odnesli k zdravnikom, da so jo obvezali in ji zašili rane.

Pevka, ki ni znala jesti rib in moč, ki je požiral žlice

Na inomoški kliniki so morali te dni izvršiti zdravniški čudni operaciji. Neki ameriški koloraturni pevki, po imenu Elli Florence, je med kosilom obtičala v grlu velika ribja kost. Profesor Herzog, ki je bil pozvan, da izvrši operacijo, je stal pred težko nalogo. Moral je tako postopati, da ni rani glasilk v grlu, kar bi pomenilo za damo izgubo glasu in konec njene kariere na opernem odru v St. Louisu. Operacija je uspela in pevka bo še na prejšnjem razveseljevalu Američane s svojim koloraturnim petjem.

V St. Poltnu je v bolnici umrl možni delavec Franc Wimmer, velik falot. Pred časom je nekoga napadel in ga oropal. Ko so ga zaprli, je skušal večkrat pobegniti iz ječe, vendar

vlak na postajo. Zato je policija Baldwin prišla in ga je izpustila na prosto proti položitvi kavcije v znesku 10 tisoč dolarjev. Moč je pod strogim policijskim nadzorstvom.

Govori se tudi, da je katastrofa atentat ameriških komunistov, ki so hoteli s tem činom dati duška obletnici smrti umorjenih Italijanov Sacca in Vanzetti. Koliko je resnice na teh govoricah, bo dognala obravnava. Mnogo oseb je bilo zaslišanih.

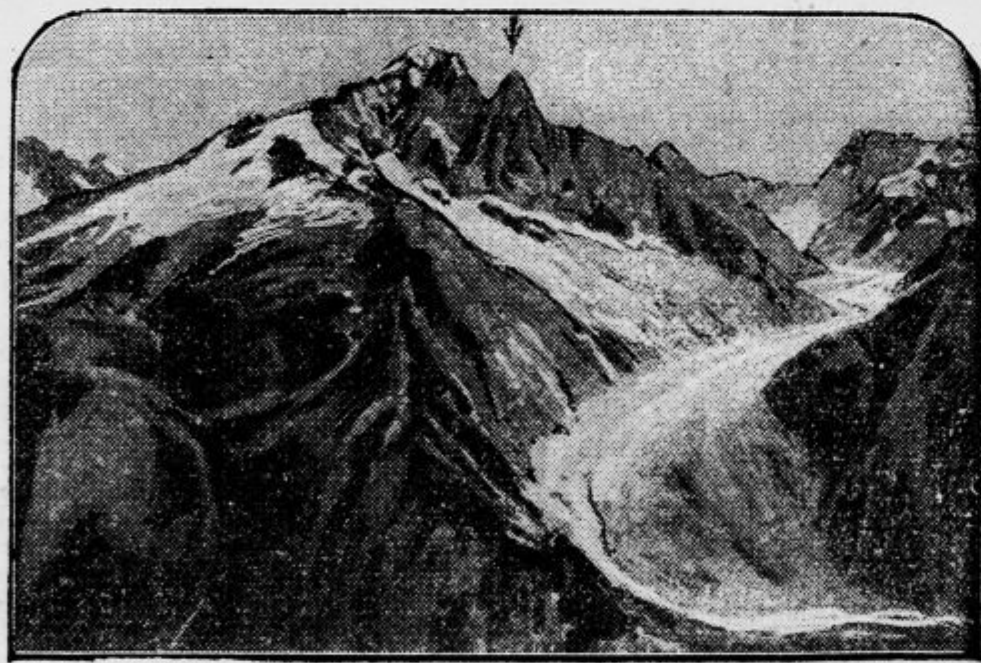
Izmed ponesrečencev se jih 40 še vedno bori s smrtjo. Katastrofa je torej mnogo večja kakor se je sodilo v prvem trenutku. Uprava podzemne železnice prejema vsak dan nove odškodninske prijave. Vsote zahtev gredo v milijone. Že danes je gotovo, da se bo iz katastrofe razvil velikanski proces za poravnavo s svojci mrtvih in s ponesrečenci. Vendar obstoja upanje, da bo družba ugodila zahtevam, tembolj, ker je na strani prizadetih vsa njujorška javnost.

Planinska nesreča v francoskih Alpah

V Jutru smo poročali o planinski nesreči, ki se je pripetila dne 21. na Petit-Druju v francoskih Alpah. Planinec Daurensen iz

Zeneve je padel v 30 m globok prepad. Tovarš, ki ga je spremljal, je aviziral rešilno ekspedicijo, nato pa se je spustil do ranjega tovariša in ga je negoval tri dni in tri noči v snegu in mrazu, dokler ni prišla pomoč. Zgoraj: gorski vodnik Armand Charlet v smučarski rešilni opremi; spodaj: Georges Clot, ki je imel moči in poguma vzdržati 72 ur pri ponesrečenemu tovarišu v prepadu.

Petit Dru,

gorski vrh v francoskih Alpah pri Chamonixu, v pokrajini opasnih ledenikov. Puščica nam kaže mesto, kjer je zdrknil Daurensen v prepad.

Osip Dimov:

Zakonca na vitez

Jakob Schwarz, slušatelj drugega letnika Tehnološkega zavoda v Petrogradu, je prejel neko jutro nenavadno pismo. Na ovitku je bil poštni pečat »Dvinsk« — njegov rojstni kraj. Napisov pa mu je bil po pisavi docela neznan — na prvi pogled je bil presodil, da ga je pisala ženska roka.

Jakob Schwarz je najprej pomislil, da bi se bilo utegnulo kaj pripetiti njegovim staršem in mu taja roka sporoča novico. Naglo je razpečal pismo in ga je začel čitati.

Glasilo se je takole:

»Spoštovani g. Schwarz. Vaši starši so mi povedali Vaš naslov in Vam pišem o zadevi, ki je zame sila važna. Najbrž se me boste spomnili: jaz sem Marija Gronstein, hči tistega Gronsteina, ki ima trgovino pisarniških potrebščin. Ko ste se zahajali v realko, ste bili češče pri nas in sem Vam jaz prodajala zvezke in svinčnike. Bili ste srečni; položili ste izpite in vstopili v Tehnološki zavod.

Jaz sem ostala v Dvinsku; še vedno sem v očetovi trgovini in prodajam zvezke. Tudi meni se zahoče študija; rada bi bila vstopila v višjo žensko šolo v Petrogradu. Dolgo sem premišljevala, kako bi dobila pravico bivanja v Petrogradu, in ker poznam Vašo dobroto in uslužnost nasproti vsakomur, ki zaide v neprilike, sem sklenila, da se obrnem na Vas.

Po zakonu ima Zidinja, ki je žena visokošolca, pravico do bivanja v Petrogradu. Nemara se utegne najti med ondajnimi žid-dijaki kateri, ki bi mi hoteli potrditi, da sem njegova žena. Seveda bi bila to zgolj formalnost, in sicer le začasna. Ko bi se bila vpisala v šolo, bi se bila lahko »očila«, kar je, kakor veste, pri židih kaj lahko. Ne čudite se moji prošnji: za me ni drugega izhoda.

Želim si, da bi lahko študirala. Rada bi se tudi izkopalja iz tega dolgočasnega življenja, ki mi mineva brez nadeje na kaj boljšega. Ogovorite mi, prej ko mogoče odgovorite!

S spoštovanjem

Marija Gronstein.

P. S. Pristavim naj, čeprav ne vem, čemu Vam še to pripovedujem, da me snubi Abraham Kadecki, vdovec s troje otrok. Oče me trdovrtno nagovarja, naj ga vzamem. Če ne bo drugega izhoda, bom morala to storiti. Strahota!

M. G.

Schwarz se je zamislil. Dobro je občutil, da Marija Gronsteinova misli v prvi vrsti nanj, ko omenja njegove tovariše. Bilo bi grdo, če bi bil drugim ponudil, da se oženjo z deklico, ki je njegov svoj živ dan videl. Še ena resnica je to, da je bil formalnost, samo na videz, vendar ga utegne vsak tovariš vprašati: — Nu, zakaj pa se ti ne vzameš?

Schwarz se je spomnil Marije, njene bleda, pegaste obraza, njenih resnih, kratkovidnih oči.

— Ali naj se res oženim z njo?

Brž na to se je nasmehnil: nu, je na videz, seveda. Je na papirju Schwarz je bil fant dobrega srca. Spomnil se je vseh bridkih ur in vsega trpljenja, ki ga je moral prebiti, preden si je bil pridobil dovoljenje za vpis na Tehnološki zavod. Zato je zdaj do-

Behounek v zakonskem jarmu

Minister Hodža med svati

Prošlo soboto je bila v Pragi poroka, o kateri je govorilo vse mesto. V zakonski stan je stopil radiolog prof. dr. Behounek, član Nobileve ekspedicije na severni tečaj, mož, ki je branil Nobila in njegovo početje, ko so ga listi napadli radi pogubnega podjetja.

Dr. Behounek je vzel za ženo gđ. Felixovo. Poročni obred je bil zelo bučen. Že več tednov se je vedelo, v kateri cerkvi bo Behounek poročen in kdo bo med svati. Ko so ti prikorakali iz cerkve, je bil med njimi tudi prosvetni minister češkoslovaške republike dr. Hodža ter več zastopnikov praškega vseučilišča. Menda ni treba pripominjati, da je bila cerkev ob poročnem obredu nabito polna in da je tudi pred cerkvijo čakala novoročenca in svate tisočglava množica, ki je primerjala, če je bil dr. Behounek bolj korajžen na večnem ledu, ali v zakonskem jarmu. Baje so bila mnemja ostro deljena.

Umrla je, pa vendar še živi

Kakšnih trikov se poslužuje filmska reklama

Včeraj smo poročali, da je umrla filmska igralka Dolores del Rio, ki se je nahajala na morski vožnji med Ameriko in Evropo. Poročila so javljala, da so zvezdnico napadle bolezni v slepiču, zaradi česar so jo operirali. Med operacijo, je pripovedovalo poročilo, se je rana inficirala in Dolores del Rio je umrla.

Dolores del Rio pa kljub temu živi. Umrla je samo glasom brzojavke umazanega filmskega spekulant, ki zadnje čase ni mogel z njenimi filmi napraviti zaželenega dobička. Menil je, da ga bo senzacija v hudi poletni vročini rešila denarne zadrege. Ampak trik je prišel prekmalu na dan, da bi se umazanec z njim okoristil.

Stvar je nastala takole: filmski dobičkar je doznal, da je na ladji, s katero je potovala Dolores del Rio, podlegla operaciji na slepiču plesalka Salesova. Podkupil je radiotelegrafista, da je vrigel med ljudi lažno vest in je zamenjal ime plesalke z imenom filmske zvezdnice. Tako se je pojavila vest o smrti v vseh svetovnih časopisih, ki so jo sedaj prekalci. Šarlatan se sedaj gotovo grize od jeze, da je bil tako hitro postavljen na laž in da ni sklenil kupčij, katerih je bil sigurno potreben.

30 m dolga predpotopna žival

Znamenita najdba ekspedicije Chapman-Andrews v Mongoliji. — Največji sesavec, kar jih je kdaj bilo na zemlji.

Nedavno se je vrnila iz notranjosti Mongolije v Peking britanska ekspedicija Chapmana in Andrews, ki sta raziskala deželo več tisoč mil v daljavo na zapadni strani. Člani ekspedicije so potovali na tovornih avtomobilih in s kamelami. I transportni avtobusi i kamele so imele na tej poti težke ure; Chapman in Andrews sta se vrnila nazaj med ljudi baš s polovico vsega, kar sta imela s seboj, ko sta odrinila na pot. Največja izguba za ekspedicijo je bil bencin, ki je kljub temu, da je bil dobro zamašen, izhlapeval, kar so doživeli tudi nekateri drugi, ki so potovali skozi Mongolijo in so se morali zaradi tega ustaviti na

potu ali pa nadaljevati peš pot do najbližjih človeških bivališč.

Chapman poroča, da je našel njegov tovariš dr. Andrews na potovanju obilico človeških kosti, ki pričajo, da je živel v davnih časih neka vrsta prehodnih ljudi, o katerih ni sledu v do sedanji človeški zgodovini. Ostanki tega neznanega ljudstva so se našli pod plastmi kamena in peska.

Dalje je prinesla ekspedicija s seboj iz notranjosti Mongolije 90 zabojev kosti velike predpotopne živali, dozdnevno največjega sesavca na zemlji. Ta žival je žvela pred kakimi šestimi milijoni let. Monstrum je tehtalo, kakor se da presoditi na podlagi kombinacij, do 1000 stotov, bil je 30 metrov dolg in osem metrov širok ter prav toliko visok. Sesavec je spadal v vrsto reptilij in je bil nedvomno največji dinosaver, kar jih poznamo danes.

Miss Hawkers,

ki je preplavala Rokavski preliv v zadnjem času. V morje je šla pri rtu Gris-Nezu in je dospela do kopna pri Hope Pointu. Plaval je okrog 20 ur.

Dvanajst ponudb in nobene možnosti

Romunska kraljica Marija pojde letos v jeseni zopet v Ameriko. Ko je bila zadnjič tam, je potovala po nalogu vlade, da bi preskrbela Romuniji zunanje posojilo. Bila je deležna velikih časti — med drugim jo je izvolilo neko indijansko pleme za svojo častno poglavarico.

Motivi letošnjega potovanja so nekoliko drugačni. Kraljica, ki je kljub svojim 50. letom še vedno lepa, se namestila ozreti po snubcih za svojo najmlajšo hčerko, princeso Ileano. A vendar se tudi sedaj govori, da se bo kraljica pogajala zopet o posojilu. Obenem se bo prepričala, če je kaj izgledov, da se Ileana lahko omoži v deželi dolarjskih princev.

Že pri zadnjem ameriškem obisku se je javilo za roko princese dvanajst snubcev. Podoba je, da se kraljica Marija ni navdušila za nobenega med njimi. Baje so sedaj izgledi za poroko večji kot zadnjič. Vesti iz dobrih virov celo zatrjujejo, da je stvar bodoče možnosti princese Ileano že rešena stvar in da je kraljica Marija izbrala princesi za moža večkratnega dolarskega milijonarja. Njegovo ime pa se iz razumljivih razlogov drži v tajnosti.

Ameriški guver. Smith, demokratiški kandidat za predsedniške volitve, se rad zabava z domačimi živalmi.

ročita, se ji že v naprej zahvaljuje za zaupanje in jo prosi, da ostani to početje v največji tajnosti; sicer pa naj pride nemudoma v Petrograd.

In Jakob Schwarz je veselo spustil pismo v poštni nabiralnik.

Teden dni pozneje je bil že oženjen z Marijo Gronsteinovo.

Poroka je bila kaj skromna in ko je pozneje dobila dovoljenje za bivanje v Petrogradu, se je mlada »žena«, nasešla v majhni sobici na tem koncu mesta, dočim je »mož« ostal v svoji sobici na onem koncu mesta.

Schwarz se je počutil nekam nenavadno; bil je raztresen in resnejši ter je redko kdaj prihajal v družbo deklet. Zdelo se mu je, da mu njegov nov poklic »moža« nalaga neke obveznosti. Kdaj pa kdaj je posetil svojo »ženo« in jo vprašal, ali ji je treba njegove pomoči? Bila je že študentka, imela je lepo in snažno sobo s knjigami in zvezki na mizi. Tudi sama se je bila izpremenila: neokusno provincialno obleko je zamenjala s prestoniškim elegantnim krojem.

— Sicer pa je še precej lepa, — je

